

Posudek oponenta na magisterskou práci

Barbory Weissové

Československá architektura dvacátých let 20. století

Práce si postavila otázku: jaký je vztah mezi československou a světovou architekturou a vitruviánskou tradicí starší architektury. Napřed autorka zkoumá základní pojmy Vitruviovy jako eurythmia, symmetria, decor, proporční vztahy, moduly, atd., a pokouší se shrnout zásady z vitruviánské tradice, které se staly od renesance tradicí architektury až do začátku 20.století.

Poté podává informativní přehled architektury 20. a 30. let v Československu, probírá jednotlivé školy, teoretiky (zejména K. Teige) a architektonická díla té doby, jak realizovaná, tak dochovaná jen v návrzích. Podává velmi zevrubný přehled činnosti všech významných československých architektů a jejich hlavních děl té doby až skoro encyklopedickou formou, poté se věnuje i hlavním postavám světové architektury dvacátých a třicátých let a jejich působení v Československu zejména (Le Corbussier, Mies Van der Rohe, atd.), úspěšně shrnuje základní problémy, které architekti řešili a jakými teoriemi se oni i jejich teoretici zabývali.

Práce ve svém úhrnu jasně prokazuje, že autorka se zevrubně seznámila se svým tématem, a také že došla samostatným úsilím k zajímavým podnětným závěrům. Mnohé z toho, čím se autorka zabývala, postřehli už jiní, a škoda že se autorka neseznámila podrobněji s jinými pracemi, které jsou u nás dostupné zejména v knihovně zbylé ze Sorosovy nadace na pražském Hradě, s výsledky konferencí pořádaných touto nadací na počátku devadesátých lete, s pracemi Jana Bažanta, ale i v citacích v posledních dvou mezinárodních konferencích o antických tradicích v architektuře v Studia Hercynia, zejména ve svazku 13 z minulého roku a diskusí na loňské konferenci, pořádané ústavem.

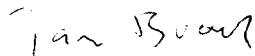
Na mnoha místech působí práce spíše esejisticky, její struktura je u diplomových magisterských prací ne zcela obvyklá v oboru klasické archeologie a rozhodně stojí na pomezí mezi klasickou archeologií a dějinami umění, kde je taková esejistická forma

běžnější. V řadě formulací se autorka nemohla při daném rozsahu informací zabývat jednotlivými díly a postavami hlouběji, a její závěry tedy na mnoha místech jen přibližně a obecně odpovídají na otázku, kterou si položila na počátku: nakolik je zkoumání a realizace proporčních a dalších vztahů v moderní architektuře té doby odlišná od vitruviánské tradice předchozí doby. Stručné závěry nakonec ovšem zhruba shrnují, oč autorce v práci šlo.

Kvalitní obrazová část je sestavena velmi pečlivě a je vhodným doplňkem vlastního textu. Vyzvednout lze i pečlivost formulací a jazykových korektur; našel jsem jen velmi málo překlepů.

Přestože práce mladé autorky někdy v přílišném nadšení objevuje už objevené, v řadě pasáží působí spíše esejisticky než jako obvyklá práce v oboru klasické archeologie za účelem získání magisterské hodnosti, jde bezpochyby o práci originální, zajímavou a podnětnou, které si zaslouží, aby se stala podkladem obhajoby a získání hodnosti magistra v oboru klasické archeologie.

V Praze dne 3. září 2009

Prof. dr. Jan Bouzek